

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

9. An Adamo aliquod actualis gratiae adjutorium datum fuerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

An Adamo aliquod actualis gratia adju-
torium datum fuerit.

CAPVT NONVM.

DE gratia actuali, qua Adam ad bene vivendum adutus fuit, vix illud cum Pelagio conflictus fuit. Sed ex ijs quæ de viribus hominis, post peccatum tradidit, nihil dubitationis de primi hominis adiutorio superest. Cum enim ab Augustino fortissime ad agnoscendam gratiam adjuvantem premeretur, nihil aliud extorquere potuit nisi vel gratiam creationis vel legem atque doctrinam. Ideo dicebant Pelagiani, quidquid etiam bonæ voluntatis habet homo Deo tribuendum esse, quia & hæc in illo esse non possent si homo ipse non esset. Et hoc propter liberum eos arbitrium intellexisse, ibidem Augustinus exposuit. Hinc Innocentius Papa ad Concilium Carthaginense: *Nam quid tam mortiferum tam præcepit videatur ad casum, tam expostum ad omnia pericula si hoc solum nobis putantes posse sufficere quod liberum arbitrium cum natura accepimus; ultra iam à Domino nihil queramus.* Et paulo ante: *Et qui nos adiutorio negas indigere divino quasi ex nostra in totum possibilitate perfecti.* Vnde in Epistola ad Patres Milevitanos Pelagianis tribuit; quod ad omnia via perfectionis mandata sola tantummodo libertate contendere. Et Augustinus refutat illam gratiam creationis: *Non irritam facio gratiam Dei, sine dubio gratiam qua iustificamur ab iniquitate & qua salvamur ab iniquitate. Non quæ creati sumus eorum propria voluntate. Et infra: Qui orat & dicit ne nos inferas in tentationem, non utique id orat ut homo sit, quod est natura; neque id orat ut habeat liberum arbitrium quod iam accepit cum crearetur ipsa natura.* Ipse Pelagius gratiam humanæ nature communem explicans; *habemus autem possibilitatem utriusque partis à Deo istam velut quandam, ut ita dicam, radicem fructiferam atque fecundam, quæ ex voluntate hominis diversa gignat & pariat, & quæ possit ad proprii cultoris arbitrium vel nitere flore*

virtutum, vel sensibus horrere vitiorum. Et alibi rationem reddens cur primis hominibus per tot sæcula data non esset lex; quia, inquit, *scilicet sciebat Dominum fecisse naturam, ut eis pro lege ad exercendam iustitiam sufficeret.* Vbi etiam ipsum Adamum cum exteris comprehendit. Et verò cum possibilitatem istam vel naturalem, vel ut multa daret scientia legis, & rerum agendarum instructam etiam hominibus peccatoribus sufficere iudicaret, quanto magis Adamo integro adhuc vitæ scelerisque puro, cui peccatorum remissio ab ipso Pelagio denique excogitata nondum fuerat necessaria? Sed autor qualificationum veteris ac novi Testamenti, reiecto Pelagianæ versutæ velo, pissimi hominis gratiam clarius videtur expressisse, dum eum indicat Dei mandato præter legem naturæ & liberum arbitrium fuisse munitionem. Cum enim tradidisset, ut sæpe solet, multos creatoris devotione & reverentia vitam suam naturæ lege transisse; posteaque legem Moyli in adiutorium missam, ut Pelagiani delirare solent, ad Adam veniens; *Cum diabolus, inquit, superbiat, homo factus à Deo positus est illi inimicus, ut auxilio Dei munitus (quia impar erat) resistere, & accepto mandato. Quo Dei mandato sicut Adam instructum atque adutum esse voluerunt, ita conformiter legem naturæ & Moyli veluti posteriorum Adam adiutorium magnis præconijs extulerunt. Viriusque autem hominis & flantis & lapsi auxilium complexus est idem autor, cum de primæ institutione rationalis creaturæ satagens, dicit: Deus bonus, qui fecit existere quod non existerat: insitus, ac novi Test. quia quacumque fecit ut proficerent propria libertati q. 1. arbitrio dimissa sunt: quia tamen non tam perfecta sunt ut labi non possent seminaria his legis messe decrevit; naturaliter addens auxilium manifestatæ legis ut autoritas eius perfecta esset hominibus.*

Lib. 2. de pecc. merito, & remiss. c. 18.

Epist. 95.

De gratia Christi c. 13.

Epist. ad Rom. De merito, c. 11.

Quest. 83 est nov. 2. ff. in iuris. 1. parte

Aut. q. 1. de bonis, ac novi Test. q. 1.

Lib. 1. operis Jul. sol. 100

De concupiscentijs animi.

CAPVT DECIMVM.

PERTRACTATIS ijs quæ ad liberum arbitrium, ipsumque mentis apicem spectant deinceps de cupiditatibus atque passionibus, quibus ejus serenitas perturbari solet differendum est. Et quidem commune Pelagianorum dogma fuit, primum hominem eodem profors ut nunc fieri videmus modo, cum voluptatum cupiditatibus, omnium que sensuum libidinibus creatum fuisse. De videndi & gustandi libidine, sic

A Julianus: *Hanc autem voluptatem & concupiscentiam ante peccatum in paradiso fuisse res illa declarat, quæ ad delictum via per concupiscentiam fuit, quæ cum p. mi. de core oculos incitasset item etiam nunciandi irritavit saporis.* Vbi & ad videndum & ad gustandum, mulierem quadam libidine sentienti irritatam fuisse arbitratur. Sic enim & verba aperte sonant & ea exponit Augustinus: *ergone & in paradiso male suavis venena seip. p. utis, ante corruptam sermone sacrilego voluntatem illiciti cibi libidinem*

Lib. 1. operis Jul. sol. 100